

DE MARECHAUSSEE.

829- 832 Zwaar Transport en de **Marechaussee** hadden altijd een moeizame verhouding. Ook ik heb in mijn diensttijd problemen gehad met de Marechaussee, maar gelukkig voor mij trok ik altijd aan het langste eind!!! En dat is dan ook de reden dat ik dit verhaal na zoveel jaar met genoeg aan het papier toevertrouw. Het was in de winter van 1968.

Zwaar Transport was gelegerd in een bivak ten noorden van Detmold. Vanwege het koude weer zaten de legeronderdelen die in Noord-Duitsland aan het oefenen waren, steeds te springen om brandstof. Dus zowel de tankwagens als de huifwagens waren constant onderweg met brandstof. Ik kreeg opdracht om met 3 huifwagens van 829 ZwtCie lege jerrycans te transporteren van ons bivakterrein naar het stadje Sehnde, gelegen bij Hannover. Met de landkaart op schoot zat ik als bijrijder bij Piet in de cabine van onze tientonner. We reden in de vrieskou naar Hameln en van hier richting Hannover. Nu zag ik op mijn kaart dat er een kortere route was naar onze bestemming. Via een landelijke weg reden we nu naar Sehnde, waarbij we leuke dorpjes passeerden. Hier aangekomen meldde ik mij bij de luitenant die ons doorverwees naar een loods buiten de stad.

Ik moest mij melden bij een sergeant 1 die in een legertent huisde voor de loods. We reden er heen en ik betrad de legertent waar ik ontvangen werd door onze sergeant. Wat was die vent een chagrijn! *'Wat kom je doen?'* vroeg hij en *'Waarom weet ik van niks?'* en er volgde een enorme retirade over dat hij nooit wat hoorde, dat iedereen maar wat deed en dat hij er nooit bij betrokken werd. *'Ja, wat wil je met zo'n chagrijn'*, dacht ik, *'daar wil niemand toch zaken mee doen!'*

Maar na de voortdurende scheldpartijen aangehoord te hebben kreeg ik toch mijn handtekening. Ik gaf hem keurig het bovenste vel van de ladingpapieren, hij maakte er een prop van en smeed die in een hoek van de tent! Buiten gekomen moest ik wel even mijn gram kwijt bij de jongens. *'Oh, wacht maar'* zei Piet, *'Die krijg ik wel te pakken!'*

De 10 tonners moesten nu om de beurt achteruit de loods in om te lossen, De deur ging dan meteen dicht om de kou buiten te houden. Nummer 1 reed achteruit naar binnen, de deur ging dicht en na gelost te zijn reed hij weer naar buiten. Nummer 2 reed nu achteruit naar binnen. Toen deze naar buiten kwam was Piet aan de beurt. Hij reed de 10 tonner achteruit naar de geopende deur, maar toen hij langs de legertent van de chagrijn reed, gaf hij een ruk aan het stuur en reed met het rechtvoorwiel over de scheerlijnen van de tent. Daarna de loods in en de deur ging weer dicht. Wij lagen met z'n drieën in de greppel in het waterige zonnetje om alles

goed te bekijken. De tent was plat gevallen tot een grote hoop tentdoek en de kachelpijp, die gewoon doorging met roken, stak nog schuin in de lucht. Dat was lachen! Na enige tijd kwam er beweging onder het tentdoek en een bobbel verplaatste zich naar de voormalige ingang van de tent. Even later kwam onze vriend de sergeant 1 op handen en voeten en zonder pet naar buiten kruipen. Hij kwam overeind en keek verwilderd om zich heen. Maar hij zag niets, (wij waren onder gedoken) schopte toen een paar keer vloekend tegen het tentdoek en liep daarna in de andere richting de weg af tot hij uit het zicht was. Toen Piet met z'n wagen de loods uitreed hebben we hem gecompimenteerd. Zo gaat dat bij Zwaar Transport!

We reden weer terug via de kortste route toen ik in de berm een klein zwart-wit bordje met een pijltje zag staan. En ja hoor, op de kruising voor de dorpsstraat van het dorp stond een Munga van de Marechaussee geparkeerd. De Marechaussee zelf stond er bij en wenkte dat we moesten stoppen.

En toen begon het bekende gezemel:

hij: 'Wat gaan we doen?'

wij: 'We gaan naar huis.'

Hij: 'En hoe gaan we naar huis?'

Wij: 'We gaan door de dorpsstraat naar huis.'

Hij: 'En hebben we het bordje niet gezien?'

Wij: 'Oh, ik dacht dat dat alleen voor de Russen gold!'

Hij: 'Neeee, niet alleen voor de Russen, dat geldt ook voor jullie!'

Wat een gezeur zeg, ik kreeg steeds meer de neiging om die pet van z'n kop te slaan. En toen zag ik opeens dat de redding nabij was.....

Want wat kwam er door de dorpsstraat aan rijden?????

Drie 10 tonners van 829 ZwtCie geladen met jerrycans!

'En waarom mogen zij dan wel door de dorpsstraat?' vroeg ik en wees naar voren. Ons Marechausseeetje keek om, werd spierwit en rende naar de voorste wagen. Hij stond te schreeuwen:

'Wat hebben we nou gedaan hé, we mogen toch niet door de dorpsstraat, hebben we het bordje niet gezien!'

Ik had er genoeg van. *'Als straks de Russen komen mogen we zeker ook niet door de dorpsstraat van die snotneus,'* zei ik tegen Piet. *"Want dan maken we de oudjes wakker als ze hun middagslaapje doen!"* Doorrijden en duw het hele zootje maar door de dorpsstraat naar achteren, want we moeten er door!

Nou, dat wilde Piet wel, we reden tegen de bumper van de voorste 10 tonner en Piet duwde de wagen achteruit. Maar dat liet onze tegenligger er niet op zitten en duwde ons weer achteruit. En zo begon een Titanen- gevecht van 10tonner tegen 10tonner met brullende motoren en enorme uitlaatgaswolken. En de rest van de 10 tonners begon te toeteren en de jongens joelden en zwaaiden als of het een wedstrijd was! En ons Marechausseetje kreeg steeds grotere ogen, begon te trillen, rende naar de Munga en scheurde weg van dit spektakel!

De wedstrijd was voorbij, nu was het tijd voor lachen, elkaar op de schouders slaan en napraten. Ja, dat was nog eens een gezellig samenzijn! We lieten nu onze collega's voorgaan en reden daarna door de dorpsstraat op weg naar Hameln en naar het bivak.

Maar..... ik zou ons Marechausseetje een paar dagen later weer ontmoeten! Ik was nog niet van hem af!

Twee dagen later moest ik mij melden bij de bivakcommandant. Hij stelde mij voor aan een Ritmeester van een tankbataljon. Deze vertelde mij dat ze de volgende dag een oefening gingen houden op het oefenterrein Sennelager. Het probleem was echter dat alle tanks nog maar weinig brandstof hadden, en of ik een snelle oplossing wist. Ik zei dat er vanmiddag 9 10-tons tankwagens vol aangekomen waren uit Schaeferhof, maar dat er nog 2 tankwagens gelost moesten worden. Met andere woorden: ik kon direct 20.000 liter benzine aanbieden. De Ritmeester blij, de commandant blij en ik blij, want dat was weer een goede opsteker voor Zwaar Transport!

We scheurden direct met de jeep van de Ritmeester naar de losplaats waar ik de beide chauffeurs, Henk en Wim direct in kennis stelde. En zo reden we met 2 tankwagens achter de jeep aan naar Paderborn. Ik zelf was bijrijder bij Henk, een zeer ervaren chauffeur.

Voorbij Paderborn sloegen we af naar het dorp Wewer. het werd al donker toen we aankwamen. Op een plein midden in het dorp stond een hele rij 3 tonners met lege jerrycans en ook op de grond stonden rijen lege jerrycans opgesteld. We moesten nu lossen met de haspel en het spuitpistool, en de jongens van de 11 BEVO begonnen met het laden van

de 3 tonners. De wagens die geladen waren reden meteen weg naar het tankbataljon. Vervolgens werden de jerrycans geladen die op de grond stonden. Het was langdurig werk, maar we kregen in de aanwezige kantinetent een stevige hap aangeboden.. Als eerste was de 10 tonner van Wim leeg. Omdat we nog in afwachting waren van nog aan te voeren lege jerrycans, zei ik tegen Wim dat hij al kon vertrekken naar het bivak. Het was al laat in de avond toen ook onze 10 tonner leeg was. Ik heb mij vervolgens afgemeld bij de Ritmeester. Hij bedankte mij nogmaals en zou ook een bedankbrief schrijven aan onze CC de Majoor Lupker, Ik kreeg ook nog een doos met allerlei lekkernij mee voor de jongens! We vertrokken in de duisternis en reden over de B1 richting Detmold. Nu was er ook een kortere route naar Detmold, maar die ging over de bergrug van het Teutoburgerwald.

Dit was een landweg met steile hellingen en veel bochten, dus verboden voor militaire transporten. Dus Henk vroeg, *"Wat doen we?"* Ik vermoedde al dat Henk deze route meer had gereden, dus hij was er bekend. Nu was het al laat in de avond en donker en we waren leeg. *'Doen'*, zei ik. We sloegen af en daarna ging het met topsnelheid op de berg af. Toen de helling begon moest Henk alsmaar terugschakelen om snelheid te houden en toen naar de lage gearing en hogere versnelling en daarna weer terug schakelen.

Het laatste stuk kropen we omhoog met een helling van 16%! Vlak voor de pas zei Henk dat er een auto achter ons met zijn koplampen aan het knipperen was! Ik keek achteruit en zag dat het een Munga was!!!! *'De Marechaussee'* zei ik, *'Hij wil er voorbij, maar hij mag ons niet inhalen, want dan zijn we de klos!'*, *'Hij komt er niet voorbij,'* zei Henk, *'Laat dat maar aan mij over!'* We waren nu over de pas en meteen schakelde Henk naar de hoge

gearing en een lage versnelling, en daarna naar steeds hogere versnellingen. We vlogen naar beneden maar ik zag dat de Munga ons bijhield. Toen kwam de eerste bocht! Het zweet brak mij uit, maar op het laatste moment ging Henk in de remmen, schakelde de opleggerrem in en we vlogen door de bocht! En het was nu duidelijk voelbaar dat de remmende oplegger de trekker keurig in het spoor hield!

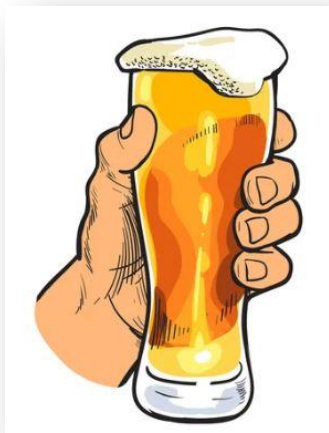
En meteen weer volle kracht vooruit! Ik riep naar Henk dat de Munga terrein verloren had, maar op het rechte stuk toch weer dichterbij kwam. En toen kwam de volgende bocht! Weer in de remmen, weer de oplegger-rem aan, we vlogen door de bocht en

meteen weer volle kracht vooruit. Die Henk, ik kreeg een enorme vertrouwen in hem, wat een vakman! De Munga was achterop geraakt, maar kwam weer dichterbij. En de volgende bocht, het ging steeds beter, en weer een bocht, wat een belevenis! Weer kwam de Munga dichterbij, toen ik in de duisternis een rij witte reflectoren zag oplichten! Dit betekende een gevaarlijke bocht, en Henk liet de wagen nu uitlopen. Vlak voor de bocht gingen de voetrem, de oplegger-rem en de motorrem tegelijkertijd in werking! Met bulderende motor en dikke rookwolken uit de uitlaat gingen we de bocht door, en weer bleef de trekker keurig in het spoor!

'*Dat was het dan*' zei Henk. Toen ik achterom keek zag ik dat de Munga rechtdoor gereden was en met zijn neus voorover in de greppel lag. De achterkant stak schuin in de lucht en de wielen draaiden nog zachtjes na! Ik voelde een enorme opluchting en heb Henk geprezen voor zijn vakmanschap. "Dat leer je wel na zoveel jaar rijervaring," zei Henk verlegen. Ik moet bekennen dat wij liever niet dachten aan het lot van onze achtervolger, maar de volgende dag bleek het allemaal gelukkig mee te vallen.

Ik stond de volgende avond namelijk een pilsje te drinken aan de bar toen er een jongeman in burgerkleding binnenkwam. Hij had een enorme pleister op z'n voorhoofd en kwam direct naar mij toe!

'*Jou moet ik hebben,*' zei hij, en het zweet brak mij uit. Maar omdat aanvallen de beste verdediging is zei ik: '*Laat ik dan eerst een pilsje voor je halen.*' Ik gaf hem zijn biertje en toen zei hij, '*Jij hoort bij de Aan en afvoertroepen toch?*' Ik werd weer wat rustiger, en vroeg hem '*Hoe zo?*' En toen kwam het hele achtervolgingsverhaal over zijn lippen. En ieder keer zei hij, '*Als ik die chauffeur in mijn handen krijg dan draai ik z'n nek om.*' Ik zag nu dat het dezelfde Marechaussee was die ons enige dagen geleden op het kruispunt had tegen gehouden vanwege die stomme bordjes!. Wat een toeval! En hij ging maar door over die vrachtwagenchauffeur die hem in de greppel had doen belanden.. Ik vond dit wel erg kort door de bocht! De Munga beschadigd, een

snee in zijn voorhoofd en nog erger..... z'n mooie blauwe uniform kapot en onder de viezigheid! '*Hij heeft vast van de schrik in z'n broek gepoept*' dacht ik. Ik begon gerichte vragen te stellen, maar hij had geen nummers onthouden, wist niet wat voor type vrachtauto het was, hij wist eigenlijk helemaal niets, alleen dat het een legervoertuig was! Maar, '*als ik die chauffeur in mijn handen krijg, dan draai ik zijn nek om!*' '*Wat moet je nou met zo'n vent,*' dacht ik, '*hij heeft niet alleen een klap op zijn hoofd gehad, maar ook een klap van de molen.*' Ik zei dat ik eens zou informeren bij de jongens van de Aan en afvoertroepen. Hij keek zowaar blij en bedankte mij hartelijk. '*Maar nu ga ik naar mijn tent,*' zei ik, '*want ik moet morgen weer vroeg op.*' Toen ik buiten was dacht ik, '*Wat een cadeautje, hele verhalen*

vertellen en ik weet niet eens hoe hij heet! En ik heb hem een biertje gegeven en hij heeft er geen slok van genomen.....'

Later heb ik met Henk over deze ontmoeting gesproken. *'Maak je maar niet ongerust,'* zei ik, *'Je bent een uitstekende chauffeur en ik wil je niet missen en het blijft onder ons.'* Henk antwoordde met een schorre stem, *'daarom ben ik zo loeihard over die bergpas gereden. Want de jongens willen U ook niet missen.'* Ik zei toen met ook een schorre stem: *'dat is nou de mentaliteit van Zwaar Transport.'*

'We staan bekend als een vrijgevochten bende, maar we zijn ook een grote familie. En ik weet dat er jongens bij zijn die het moeilijk hebben omdat ze zo lang van huis af zijn, maar die slepen we met zijn allen er gewoon doorheen! Want zo gaat dat bij Zwaar Transport!'

Ik heb ons Marechausseeetje nooit meer gezien gedurende de rest van mijn dienstdienst!

Sgt. Jan van der Schee 68-2.